

naar man stiller dem sammen med, hvad der forøvrigt gjælder i vor Lovgivning, hvad Fængsel angaar, og det bliver i Særbeleshed haardt derved, at man affjærer de paagjældende Personer fra at kunne komme til at affone Bidraget ved Fængsel paa Vand og Brød i en kortere Tid, og tillige derved, at man ubetinget forlænger, at de i en længere Tid skulle være affaarne fra deres frie Erhverv. Det er nemlig en Kjendsgjerning, at det ingenlunde er sjældent, at Folk af Arbeidsklassen foretræffe den kortere, men strengere Fængselsstraf, for den mere langvarige, om end i sit Væsen mildere, og det er ganske naturligt, fordi en Berøvelse af Tid er et stort Indgrib i deres hele Erhvervsvirksomhed. Man har ikke saa faa Exempler paa, at Folk, der ere dømte til simpelt Fængsel, ansøge om, at de istedetfor maa komme til at sidde i Fængsel paa Vand og Brød; men naar det er Tilfældet, naar Talen er om simpelt Fængsel i Modfætning til Fængsel paa Vand og Brød, saa vil det Samme i endnu højere Grad være Tilfældet, naar de to Alternativer, der staa imod hinanden, ere Fængsel paa Vand og Brød og Tvangsarbejde, idet det Sidste vistnok vil forekomme Mange haardere end simpelt Fængsel. Denne sidste Betragtning fører i alt Fald, forekommer det mig, til at man her ikke substituerer Fængsel paa Vand og Brød med den 6-dobbelte Tid i Tvangsarbejdsanstalten, men sætter en kortere Tid. Jeg har troet, at burde give det høje Landsting Leilighed til at vælge imellem den dobbelte og den firedobbelte Tid. Det er min Tro, at man derved mulig udelukker et Afsoningsmiddel, som vilde være af Betydning, men at man paa den anden Side kun tager et billigt Hensyn til, hvad den Paagjældende kan fordrø; thi det maa jo dog vel erindres, hvad der blev gjort gjældende af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Ussing), at der netop i denne Paragraf, i Modfætning til § 11, er Tale om Personer, hvem det bliver paalagt at udrede visse Bidrag, uden at der bliver anstillet en saadan Undersøgelse, om de have Gøne til at udrede dem, som dem, der er Tale om i § 11. Her er Tale om Underholdningsbidrag til forladte Husfruer, uægte Børn m. v. Som bekendt, bliver der altid paalagt Fædrene at udrede Underholdningsbidrag til uægte Børn; den uheldige økonomiske Stilling, hvori de ere, faar Indskyldelse paa, hvor stort Bidraget sættes, men det er mig ikke bekendt, at man paa Grund af en Persons uheldige økonomiske Stilling, naar han da ikke er paa Fattigvæsenet, undlader at paalægge ham at udrede Alimentsbidrag. Hans Undladelse af at betale disse kan i mangfoldige Tilfælde meget vel være begrundet i Fattigdom, i Mangel paa Gøne til at betale, og det forekommer mig da at være for haardt paa Grund deraf at sætte ham i dette langvarige Tvangsarbejde. — I den nye Paragraf

har jeg derhos foreslaet indsat en Bemærkning, hvis Hensigt er den at gjøre det muligt at efterkomme Lovens Bestemmelser. Saaledes som det ærede Udvalg i denne og den efterfølgende Paragraf har foreslaet Gøven ændret, vilde nemlig det Tilfælde overordentlig let kunne indtræde, at det blev umuligt at efterkomme Lovens Bud. Det ærede Udvalg vil have alle de Personer, der skulle affone de her omhandlede Bidrag, sætte ind i en Tvangsanstalt, det vil fremdeles have Betlere og Løsgængere indsatte der, ligesom ogsaa Personer, der ere under Fattigvæsenet og gjøre sig skyldige i uroligt og ustyrligt Forhold, og som derfor idømmes Straf af vedkommende Politimester — thi han skal være med ved denne Leilighed. Det vilde nu være overordentlig godt, hvis man havde disse Tvangsanstalter; men man gaar her ud fra Forudsætninger, der ikke ere faktiske. Som bekendt, findes der ingenlunde i alle Amters Tvangsarbejdsanstalter, der ere autoriserede til at optage de her omhandlede Personer. Jeg kan i saa Henseende meddele det høje Thing nogle Oplysninger. Der findes 11 Tvangsarbejdsanstalter i hele Landet, nemlig 1 i Kjøbenhavn for Byen Kjøbenhavn, 1 ved Kjøbenhavn for Kjøbenhavns og Nørrebro Amt, 1 for Sorø Amt, 1 for Sølbæk Amt, 1 for Maribo Amt, 1 for Odense Amt, 1 for Svendborg Amt, 1 for Thisted Amt, 1 for Aarhus Amt, 1 for Randers Amt, og 1 for Aalborg Kjøbstad. Det fremgaar deraf, at der er adskillige Amters, der ikke have Tvangsarbejdsanstalter. Nu vil man sige, at det gjør ikke Noget, thi man giver ved samme Leilighed Justitsministeren en Bemyndigelse til at bestemme, i hvilken Tvangsarbejdsanstalt de Personer skulle henfættes, der henhøre til en Jurisdiktion, hvor der ikke haves nogen saadan. Jeg skal her ganske henstille, hvorvidt det er rigtigt at give en saadan Bemyndigelse, hvorved en Gøns, lad mig bruge Udtrykket Bagabønder, indfættes i en Tvangsarbejdsanstalt, som andre Gøne havde bragt tilveie ved Bekostning fra deres Side. Det er en Sag, som forsaavidt ikke nærmest vedkommer Justitsministeriet; men jeg skal endvidere gjøre opmærksom paa, at de tilstedeværende Tvangsanstalter dog naturligvis kun kunne rumme et vist Antal Personer, og at det ikke er umuligt, at dette Antal kunde blive overstredet ved den Regel, Udvalget har bragt i Forslag. Der er i 1870 dømt 1261 Personer for Løsgængeri og Betleri, og der er ingen Grund til at antage, at det skulde være noget ekstraordinært Antal for det Aar; det vil imidlertid ses, naar man dividerer 1261 med 11, at man da faar omtrent 120 Personer, der skulle ind i hver enkelt Arbejdsanstalt, og det alene Personer, der vare dømte for Løsgængeri og Betleri. Nu er, som bekendt, Maximum af Løsgængerstraffen 6 Maanedes Tvangsarbejde og af